

DE MONASTERIORUM FOEDERATIONIBUS

I. DE PRESUPPOSITIS

I. PRINCIPIUM SEU CRITERIUM PRO ACCOMODATIONE

Peculiari ratione cum agitur de accomodata renovatione figurae iuridicae Monialium quoad elementum autonomiae, in ordine ad introductionem foederationis seu unionis Monasteriorum, prae oculis constanter haberi debet ex una parte distinctio inter elementa propria seu nativa ac necessaria, et alia quae nec “necessaria sunt nec complent” sed tantum externa atque historica “habentur”, et ex alia parte criterium accomodationis vi cuius quando elementa externa seu historica “vel iam non prosunt vel maius bonum impedire valent, nulla speciali ratione servanda videntur” (A. A. S., XLIII, 1951, p. 10) et consequenter alia inducuntur quae Instituto Monialium et maiorem decorem et “pleniorum etiam efficiacitatem tribuere poterunt” (1).

Criterium praefatum ipse Summus Pontifex expresse applicat autonomiae Monasteriorum Monialium: repetit enim, quoad hanc autonomiam seu mutuam libertatem, illa quae iam dixit Monachis Benedictinis (2), scilicet ipsam autonomiam esse elementum externum et historicum respondens adiunctis temporum antiquae et mediae aetatis, quando, “cum impeditiones essent commeatus et minoribus necessitatibus fidelium curatio teneretur... autonomia magis sibi constare poterat”, dum e contra hodierna tempora “poscunt foedera, unitatem exigunt”. Quod de Monachis viris dictum est fortius valet pro Monialibus. Romanus Pontifex in Const. commemorat autonomiam uti partim saltem elementum historicum quando affirmat “Mutatis rerum adiunctis, plura iam suadere et non raro postulare Monasteriorum Monialium consociationem”.

Elementum extrinsecum et historicum, quod non amplius respondet adiunctis temporum, iam non prodest; insuper, si contradicit praesentis

(1) A. A. S., XLIII, 1951, p. 11.

(2) A. A. S., XXXIX, 1947, p. 454. “Autonomia vero aequo magis retenta, inveniantur forte coenobia, quae, deficiente religiosorum sodalium numero, demandato sibi officio minus paria sint; quin etiam colendae regulae disciplina ibi languescere poterit et vel pericula paulatim subrepere.”